

زمستان سال 1394، به دنبال توری از روغن زیتون و سرکه بالزامیک به شهر توریستی اوهای رسیدیم. زیبایی معماری صمیمی این شهر و تلفیق مناظر خیره کننده طبیعی با این معماری، نشان از طراحی شهری آن داشت که با قدمت شهر و بناها عجیب بنظر می رسید. بدنبال محلی برای صرف غذا، دریافتیم که خبری از رستورانهای زنجیره ای در این شهر نیست. پس از منابع اندک خواندم تا سرگذشت این شهر را بدانم و بر آن شدم تا با شما داستان توسعه پایدار را در این شهر به اشتراک بگذارم.

شهرکوهستانی اوهای (Ojai) واقع در کانتی ونچورا و شمال غربی لوس آنجلس از مقاصد گردشگری منطقه برای کوهنوردی و خلوت معنوی است. این شهر همچنین مرکز هنری سازگار با محیط زیست در مقیاس محلی بشمار می رود. فروشگاههای زنجیره ای بجز در مورد پمپ های بنزین در این شهر قانوناً ممنوع شده اند تا امکان رشد صنایع محلی فراهم شود.

اولین ساکنان اوهای سرخپوستانی بودند که نام اوهای را به معنی "ماه" بر آن نهادند. در اواسط قرن هجدهم و با اشغال منطقه توسط اسپانیایی ها، اوهای به مزرعه ای برای دامداری تبدیل شد. این مزرعه بعدها به کاشفان نفت فروخته شد که موفقیتی بدنبال نداشت. مردمی که بتدریج در این منطقه سکنی گزیدند، آن را بخاطر سلامت بخشی اش می ستودند.

چارلز نورداف (Charles Nordhoff) که یک افسر دریایی ارتش امریکا بود، در سفری که به کالیفرنیا کرد، از زندگی آرامش بخش این ایالت در کتاب خود تعریف کرد. کتاب فروش خوبی داشت و بسیاری از آمریکایی ها را برانگیخت که به غرب سفر کنند. به همت یک معاملات املاکی موفق، بخشهایی از دره اوهای هم به فروش رفت. در سال 1872 گروهی از ساکنان منطقه تصمیم گرفتند که محل اقامت خود را به شهر ارتقاء دهند و شهر اوهای در سال 1874 بنا نهاده شد. مهاجرانی که از شرق آمده بودند، از آنجاییکه

نورداف مشوق آنان برای سفر به این منطقه بود، اینجا را ابتدا نورداف نامیدند. کاشفان نورداف هیچ الگویی از تک و توک بناهای خشت و گلی بجا مانده نگرفتند و معماری شرق آمریکا، خانه سازی با چوب را دنبال کردند.

شهر نورداف سالهای 1917-1918

آب و هوا دره و توانایی به ظاهر عرفانی آن برای تسکین و التیام مشکلات روحی، سبب جذب تعدادی از مردان بسیار با نفوذ و مرفه شد که سخاوتمندانه از زمان و پول خود را برای پیشبرد شهر استفاده کردند. هیچ کدام اما به اندازه ادوارد لیبی (Edward Libbey) موثر نبودند. مردان و زنانی که در غرب آمریکا مستقر شدند، همه مردمی شجاع، خوش بین، و سخاوتمند بودند و بعضی از آنها از یک نگرش منحصر به فرد برخوردار بودند. لیبی یکی از آنان بود از صاحبان اولیه کمپانی معروف شیشه لیبی که زمانهایی را به استراحت در اوهای می گذراند. در آوریل 1914 لیبی رهبران شهر را به جلسه ای فراخواند تا به آنان بگوید آنچه را که در شهر است فراموش کنند و شهری نو بسازند. همه طرح بلند پروازانه او را پذیرفتند، چرا که نه! لیبی و دوستان پولدارش قرار بود بیشتر بودجه آن را تامین کنند.

چشم اندازی که او برای شهر دوست داشت، چیزی است که ما امروز می بینیم. تقریباً هر جنبه از شهر اوهای آن چیزی است که او در سال 1914 پیش بینی کرده بود. او وقتیکه از این شهر بازدید می کرد، عاشق این شهر با معماری ساده و روستایی آن شد. لیبی فکر می کرد که شهر نیاز به یک حس انسجام دارد، او وجه تمایزی برای شهر می خواست. او معتقد به افزایش جذابیت مغازه های روستایی موجود در شهر با ایجاد ساختاری معماری بود و ایده هایی برای تبدیل مناطق بالای شهر اصلی به بیشه زار داشت، با جاده های مارپیچ و معماری که با چشم انداز طبیعی درآمیخته باشد.

چشم انداز مناطق بالای شهر از خیابان اصلی و مرکز شهر

لیبی به دنبال معماری می گشت که ایده های او را به منصفه ظهور برساند. او هم از شیفتگان نوزایی سبک معماری مستعمره ای اسپانیایی بود که در کالیفرنیا شکل گرفته بود و در نقاط دیگر امریکا با حس نوستالژیکی تقلید می شد. اولین بنای ساخته شده بعد از گردهمایی 1914، سالن نمایشی در خیابان اصلی بود که از همین سبک پیروی می کرد و بنا بعد از بیش از یک قرن همچنان پابرجاست. در اگوست 1914 برای اولین بار فیلم "دره ماه" بر اساس داستانی از جک لندن در این سالن به نمایش درآمد که برای شهر کوچکی در کالیفرنیا بی سابقه بود.

سالن نمایش اوهای 1914

لیبی، ریکوا (Requa) معماری از سن دیگو را برای طراحی شهر انتخاب کرد تا مرکز شهر با ترکیبی از معماری معاصر مستعمره ای اسپانیایی و معماری طاقی میسونری بازسازی شود. این مرکز جدید بصورت خطی در کنار خیابان اصلی شهر شکل گرفت با یک برج ساعت به تقلید از برج ساعت معروف کلیسای سن فرانسیسکو ای هاوانا و یک کلاه فرنگی در مقابل آن. در این بین شهر بار دیگر در سال 1917 به نام تاریخی خود یعنی اوهای بازگشت.

مرکز شهر اوهای در سال 1920

برج ناقوس و مرکز خرید طاقدار که همچنان باقی مانده اند، سمبلی از شهر بشمار می روند. اگرچه که مرکز خرید در سال 1971 صدمه دید و در سال 2000 بدنیا بازسازی مرکز شهر مرمت گشت. در سال 2002 یک پارک در این مرکز ساخته شد که گیاهان آن بومی کالیفرنیا بودند. علاوه بر آن بناهای اصلی دیگر مرکز شهر شامل دفتر پست، موزه، کتابخانه، سینما، مدرسه، کلیسا، فروشگاهها، و رستوران است.

برج چهارطبقه ناقوس اوهای ساخت 1917 طراحی ریکوا

مرکز خرید تاریخی اوهای ساخت 1916 طراحی ریکوا

کلیسای سنت توماس اوهای ساخت 1918 طراحی ریکوا (به موزه تغییر کاربری داد)

حیاط ورودی موزه و باغ مجسمه

ورودی پارک لیبی

پارک لیبی

فرهنگ شهر به شدت بر حفظ محیط زیست، سلامت، کشاورزی ارگانیک، پیاده روی و کوه نوردی، معنویت، موزیک، و هنر محلی استوار شده است. این شهر را دوستدار فرهنگ هیپی ها می شناسند و استفاده از اتومبیل های کلاسیک و موتور سیکلت در شهر متداول است. هر ساله فستیوال موزیکی، با شرکت موزیسین ها و آهنگ سازان مشهور دنیا که از سال 1947 شروع شده است، در اوهای برگزار می شود. به همین منوال نمایشگاه کتاب خیابانی، کنفرانس سالانه نمایشنامه نویسان، یک فستیوال شراب، یک مسابقه دوچرخه سواری کشوری، و یک تورنومنت تنیس، همه ساله در اوهای برگزار می شود. علاوه بر فستیوالها، نمایشگاه ها، و تورهای سالیانه، هر هفته در شهر تور بازدید از مرکز تاریخی شهر، تور غذاها و رستوران های محلی، بازار میوه و تره بار، و تست روغن زیتون محلی از جاذبه های توریستی شهر است.

مراکز خرید پوشاک و گالری های فروش آثار هنری محلی در شهر رونق فوق العاده ای دارد. لیست 100 نفره ای از هنرمندان مشهور این شهر شامل بازیگر، فیلسوف، فیلمساز، خواننده، موزیسین و غیره وجود دارد.

شهر با حدود 7,000 هزار جمعیت نه تنها بیش از 15 هتل و مرکز اقامت توریستی دارد، بلکه اجاره کوتاه مدت خانه ها در شهر آنچنان متداول شده بود که شهرداری در ژانویه سال 2016، اجاره خانه برای مدت کمتر از یکماه را بدلیل عدم امکان نظارت بر آن و نیاز ساکنان محلی به واحدهای مسکونی، ممنوع اعلام کرد.

هتل چنارهای اوهای ساخت 1920 طراحی ریکوا

لیبی در سخنرانی که به مناسبت روز اوهای در هفتم آوریل 1917 داشت گفت: تنها هنر است که ایده آل ها را تجسم می کند و در همه جا و همه زمان ها ابراز شده است. از آغاز پیدایش بشر تا زمان حاضر ، هنر برای همه نژادها یکی از بزرگترین مشوق ها به سمت پیشرفت بوده است، پالاینده و مبلغ زیبایی برای مردم جهان."

شاید مردمی که در آن مراسم حضور داشتند به ارزش سخنان وی در زمان پی نبردند، ولی در دهه های بعد ثابت کردند که همان راه لیبی را ادامه می دهند، حفظ هویت هنری شهر. اوهای یک شهر واقعی است، که در آن مردم زندگی می کنند. اگر امروز مردم اوهای به زیبایی و حس بسیار رشد یافته فضیلت مدنی خود می بالند، آن را مدیون لیبی هستند، که دل درگرو ساختن یک شهر بهتر نهاد، و موفق شد. بناهای شهر لازم نیستند که پیرو معماری معاصر مستعمره ای اسپانیایی و یا معماری طاقی میسونری باشند، بلکه باید زیبا باشند. شهر به عنوان قبله ای برای هنردوستان به شمار می رود که لیبی پیامبر آن بود.

مجموعه مسکونی نوساز دراوهای

ایستگاه اتوبوس

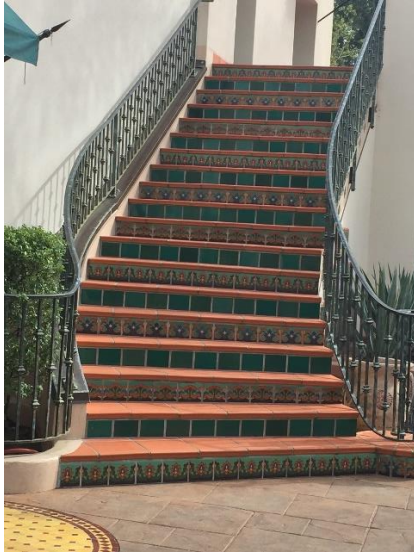
آبنما و ورودی هتل در خیابان اصلی

محل برای نشستن پیاده رو کنار خیابان

ویترین فروشگاه

پله های مرکز خرید در خیابان اصلی

خط کشی در خیابان اصلی

بیمارستان دره اوهای ساخت 1960

مصرف انرژی و آب تنها ملاکهای ارزیابی میزان پایداری شهر به شمار نمی روند. کنت پورتنی (Kent Portney) که سالها روی مقایسه پایداری شهرهای امریکایی تحقیق کرده است می گوید: "شهرهایی که پایداری را به طور جدی دنبال می کنند، معمولاً طیف گسترده ای از فعالیت هایی که مستقیماً برای بهبود و یا حفاظت از محیط زیست است را انجام می دهند و این کار به طور غیر مستقیم بر مصرف انرژی موثر خواهد بود." پورتنی ضمن تحقیقات خود دریافته است که نه جمعیت شهر، نه اندازه آن، و نه درآمد متوسط ساکنان و شهر عوامل تعیین کننده در توسعه پایدار شهرند. او سه عامل را در این رابطه تعیین کننده می داند: شهروندان خلاق، سازمانها و گروههای طرفدار محیط زیست، و رهبران شهری. اوهای هر سه این عوامل را دارا بوده است که بتواند به طرف توسعه پایدار گام بردارد. شهر کوهستانی که در انتهای یک راه بن بست قرار گرفته است، از همه جشنواره های ملی و محلی مدد می جوید تا توریست را به آنجا بکشاند و صنعت محلی را حمایت می کند تا بیشترین درآمد را از این توریستها کسب کند.

به دلیل تعدد توریست و شهرت شهر، مسکن در اوهای بسیار گرانتر از مناطق و حتی شهرهای بزرگتر سر راهی اطراف است. اگرچه که زندگی در اوهای گران است و این شکایت معمول شهروندان کم درآمد است، اما شاید اگر این قوانین کنترل کننده نبود، احتمالاً اوهای هم به صدها شهر کوچک بی جاذبه دیگری بدل می شد که درآمد مردمش به جیب تجارتهای زنجیره ای می رفت و جوانان شهر مترصد فرصتی بودند تا از آن بگریزند.